

КАЗОЧКИ-
ЧИТАЙЛИКИ

КАЗОЧКИ-ЧИТАЙЛИКИ

Книга 1

Олена Скуловатова

Над виданням працювали:

Упорядниця: Олена Скуловатова

Верстка: Марія Солтис-Смирнова

Дизайн обкладинки: Ярина Мартин

та дружній колектив авторів і художників

Книжкове дерево

Художниця: Катерина Максименко
(dreamy_weasel)

В одній Чарівній країні був сад. Чого там тільки не росло. На розлогих гілках спортивного дерева висіли м'ячі, скакалки, хула-хупи й гантелі. На дереві часу цокали годинники. На текстильному – набиралися соків великі подушки всіх розмірів і кольорів. А на овочевих та фруктово-ягідних кущах дозрівало стільки всього, що розбігалися очі: черешні, помідори, виноград, болгарський і гострий перець, лимони, сливи – все ароматне і смачне.

Єдине, чого мешканці Чарівної

країни не вміли вирощувати, – це книги. Вони займалися селекцією паперових дерев, але виростили лише блокноти й альбоми для малювання. Тоді взялися прищеплювати до паперових дерев гілочки чорнильних кущів. Проте замість книг виходили розмальовки.

Варто сказати, що мешканці Чарівної країни дуже любили читати різні історії. За ними вони мусили мандрувати в далекі краї. Та книги важкі, багато не привезеш.

Жила там дівчинка, яка не могла заснути без казки. Мама перечитала їй усі книжки з бібліотеки.

– Не буду спати, – сказала дівчинка й насуплено сіла на ліжку.

– Що ж нам робити? – розгубилася мама.

– Напишемо свою книжку, – мовила дівчинка, зіскочила з ліжка й дістала з полички зошит: – Я говоритиму, а ти пиши.

Мама всілася за стіл і взяла перо.

– В одній Чарівній країні був сад, – диктувала дівчинка. – Чого там тільки не росло. На розлогих гілках спортивного дерева висіли м'ячі, скакалки, хула-хупи й гантелі...

На небі зійшов повний місяць, а мама все писала й писала. Під ранок, зморена, заснула за столом.

Вранці Чарівну країну облетіла новина: в саду виросло нове дерево!

Всі мешканці сходилися поглянути на диво і гадали, що ж то таке. Ось на гілочках з'явилися яскраві квіти, які мали неймовірний аромат. Вони пахли морем, засніженими горами, високими травами, прянощами й кавою.

За тиждень на дереві з'явилися перші маленькі книжечки. Мешканці Чарівної країни були неймовірно раді та щасливі! Ніхто й не здогадувався, що одна дівчинка разом з мамою щодня записують у зошит нові історії. І саме завдяки фантазії дівчинки та її вірі в диво росте високим і міцним книжкове дерево.

Загадковий жук

Художниця: Дар'я Сердюк (Тоkі.Sky)

Один хлопчик утік з уроків. Щоб мама не сварилася, він пішов не додому, а до лісу. Важкий рюкзак відтягував плечі. Хлопчик дістав з нього підручники, озирнувся і сховав їх у дуплі старого дуба.

Наблюкавшись лісом, він набрав повний рюкзак грибів. А от згадати, де поклав книги, не зміг.

На тому дубі жив жук-короїд. Він виточував ходи, ласуючи трухлявою деревиною, і знайшов книги. Відтоді захопився читанням.

Сонячного ранку на гілку дуба сів дятел. Покрутив червоною голівкою і

помітив, що кора роздута.

– Здається, тут мешкають смачні жуки, – сказав дятел, перелетів на стовбур і щосили вдарив дзьобом. Лісом прокотилося відлуння.

– Ой! – злякано вигукнув жук-короїд.

Дятел його помітив і збирався дзьобнути, але жук прокричав:

– Зупинися! Ти завжди зможеш мене з'їсти. Але, чи не хочеш мати такого файного товариша як я?

– Дурниці, – засміявся дятел. – Де таке бачено, щоби птахи зі шкідниками дружбу водили?

– Але ж я не винен, що таким народився, – не вгамовувався жук. – От у тебе гарне пір'я, чудовий хвіст, а

дзьоб міцний, як залізо. Та ти також
цього собі не обирав.

– То правда, – погодився дятел.
Жук, відчув, що його слухають, і

провадив своє:

– Якби ж ми заприятелювали...

– І що було б?

Жук мусив швидко щось вигадати, тож випалив перше, що спало на думку:

– Я б загадував загадки.

– Оце сміхота! – дятел розвеселився. – Загадковий жук. От де таке бачили?!

– А ти спробуй вгадай: ні рук, ні ніг не має, а дім оберігає, – жук вдоволено усміхнувся.

Дятел замислився:

– А підказку можна?

– Звісно. До кожного з них ключ потрібен.

– Ой, так це ж замок! – дятел від

радості заплескав крилами й підлетів. –
А ще щось загадай.

Жук подумав і спитав:

– Чим вогонь прискає?

– Так то ж вода прискає, а вогонь
горить, – дятел розгубився.

– Не поспішай, подумай, –
допомагав жук.

Дятел спробував намалювати в
уяві багаття, як воно шкварчить і
димить у небо.

– Знаю! Знаю! Це іскри. Бачив
таке, коли туристи в лісі табором
стояли. Але щось я зголоднів. Коли
багато думаю, починає в животі
буркотіти.

Дятел націлився дзьобом на жука.
Той лише тяжко зітхнув:

– Що ж, шкода, що ти ніколи не почувеш загадку про дружбу.

Потужний дзьоб зупинився зовсім поруч із жуком.

– Щось я передумав тебе їсти. Мабуть, личинок пошукаю. Раніше ти був для мене одним із мільйона жуків, а відтепер став загадковим. Краще ще поговоримо.

Білочка й телефон

Художниця: Галина Ворона

Хлопчик гуляв у лісі й загубив телефон. Білочка помітила незнайомий прямокутний предмет і зацікавилася. Підбігла, доторкнулася лапкою до блискучої поверхні. Телефон засвітився.

Білочка схопила свою знахідку й поспішила до дупла. Зручненько там розташувавшись, запустила гру «Горішки»: крихітний бурундук бігав по екрану, торкав лапкою жолуді й горіхи – і вони падали в плетений кошик.

Білочка захопилася. Незчулася, як настав вечір, а за ним і ніч.

Зранку тітка сорока, яка сіла на гілку поряд з білячим дуплом, почула плач.

– Ти чого?

– Живіт болить і очі, й голова...

– Так ти ж усю ніч гралася.

– Що ж мені тепер робити? – шморгнула носом білочка.

– Лягай спати. Я телефон хлопчику поверну. А ти краще справжні горіхи на зиму запасай, щоб мати що їсти.

Сорока схопила дзьобом шнурок телефону й полетіла до міста.

З того часу білочка вирішила більше ніколи не гратися з телефоном.

Андрійко і монстр із телефону

Художниця: Ірина Залюбовська

Мама побажала Андрійкові солодких снів і вимкнула світло. Хлопчик дістав з-під подушки телефон – йому кортіло поринути в нову гру.

Він старанно будував своє королівство й бився з монстрами. Раптом з екрана на нього глянуло чудовисько з квадратною головою. Величезна клешня схопила хлопчика за талію, і він незчувся, як опинився всередині гри.

– Ха-ха-ха! – голосно засміялося чудовисько. – Тепер ти – мій раб!

– Чого б це, – розсердився Андрійко. – Це мій телефон, і світ цей я сам збудував...

– Ти – наївне теля! Ха-ха! Я створив цю гру, щоб ловити довірливих дітлахів. Варто вам почати грати, як ви вже не можете спинитися. А той, хто в грі шість годин поспіль, стає моїм назавжди.

– Ні! Ні! Ні! – закричав Андрійко й кинувся навтьоки.

Величезна клешня монстра слідувала за ним, розтягуючись, немов жувальна гумка. Хлопчик підковзнувся й полетів у прірву.

Бах! – звалився на підлогу своєї кімнати.

«Так це був сон! Я просто упав з

ліжка!» – промовив Андрійко й почував забиту голову. Він видалив нову гру. Краще з Лего світ збудує, а вночі солодко спатиме.

Марійчина колекція

Художниця: Ольга Денисенко

В Марійчиному класі всі діти щось колекціонували. Хтось іграшки з «Кіндерів», хтось картки із «Сільпо», хтось кришечки з напоїв, хтось магніти. Траплялися дуже оригінальні варіанти, як-то колекція подушок, які Стасику привозила з подорожей мама. Або колекція дитячих книг із кумедними малюнками. Останні збирала Віка, яка мріяла стати ілюстратором. Карина складала до красивого кошика будь-які речі з зображенням чорниці, хоча на ці ягоди у неї була алергія. Час від часу хтось приносив свої скарби до школи, і на

перерві всі збиралися, щоб на них поглянути.

Марійка не хотіла повторювати за іншими, а власну ідею ніяк не могла вигадати. Якось дівчинка вирішила збирати папуг. Тато привіз їй з відрядження яскравий дармовис з папужкою. Але далі ця колекція не рухалася.

Мама розповіла, що вона в дитинстві всі обгортки з цукерок складала в жерстяну коробочку. Проте Марійка солодощі не любила, їй більше подобалися солоні смаколики. Тож довелося і від цієї ідеї відмовитися.

Коли на день народження їй подарували ляльку, Марійка вирішила, що збиратиме їх. Вона навіть купила

кілька, проте на справжню колекцію це ніяк не тягнуло.

Якось Марійка гуляла надворі й почула незнайому мелодію. Дівчинку так зачарувала музика, що вона підійшла до відчиненого вікна і прислухалася.

– Привіт! – мелодія затихла, й усміхнене дівоче обличчя з'явилося в вікні.

– Це Ви грали?

– Так. Я – Ольга, ваша нова сусідка. Сподіваюся, мене не сваритимуть за шум.

– Мені дуже сподобалося, зіграйте ще.

Ольга запросила Марійку до себе й зіграла для неї кілька вальсів.

Помітивши щирий інтерес дівчинки, запропонувала навчити її виконувати просту мелодію.

Повернувшись увечері додому, Марійка ще чула музику у своїй голові.

– Мамо, я теж тепер маю колекцію, – звернулася до неньки.

– І яку ж?

– Я збиратиму мелодії. Наша нова сусідка вчитиме мене їх грати.

Так почався довгий і захопливий шлях Марійки до музики.

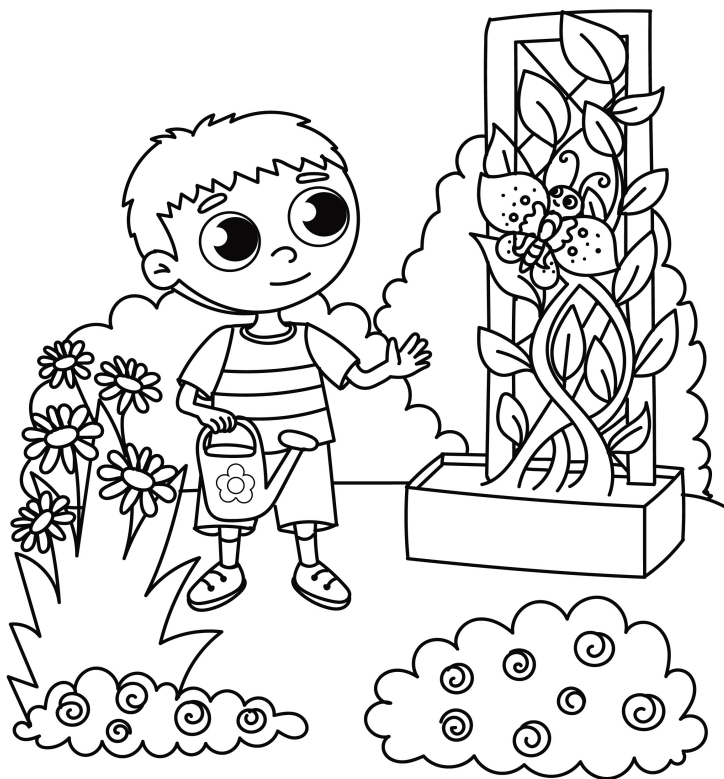
Лесик і Метелик

Художниця: Катерина Максименко
(dreamy_weasel)

Лесику подобається доглядати квіти. Щойно прокинеться, відчиняє двері на терасу й біжить у садок. Дбайливо поливає кожную квіточку, прибирає зів'яле листячко й сухі бутони. На прощання щасливо усміхається своїй барвистій клумбі.

Того липневого ранку Лесик, як завжди, вийшов у сад. На траві блищали крапельки роси, в яких веселковими барвами відбивалося буйне цвітіння пеларгоній. І раптом хлопчик помітив незвичайну квітку. Дістав з кишені телефон, щоб сфотографувати, а вона спурхнула

догори.

– Привіт, метелику, – розсміявся Лесик.

– Вітання тобі, садівнику, – метелик зробив коло над головою хлопчика. – Я шукаю одну чарівну квітку.

– У мене їх багато, – вдоволено повідомив хлопчик.

– Так, але мені потрібна особлива. Вона дуже яскрава і схожа на мене, – повідомив метелик.

Хлопчик замислився. Він перебирав в уяві квіти, але жодна не нагадувала метелика.

Мама покликала пити чай із млинцями, тож юний садівник попрощався й побіг на терасу. Там стояли великий стіл і зручні стільчики.

Лесик намастив млинець вишневим варенням, зверху густо намазав сметану.

– Хоч тарілку візьми, – розсміялася мама й підсунула йому блюдечко.

Лесик саме розкрив рота, щоб відкусити млинець, і застиг: з охайного білого блюдечка на нього дивилася квітка, один в один схожа на метелика.

– Мама, як вона зветься? – тицьнув пальцем у малюнок.

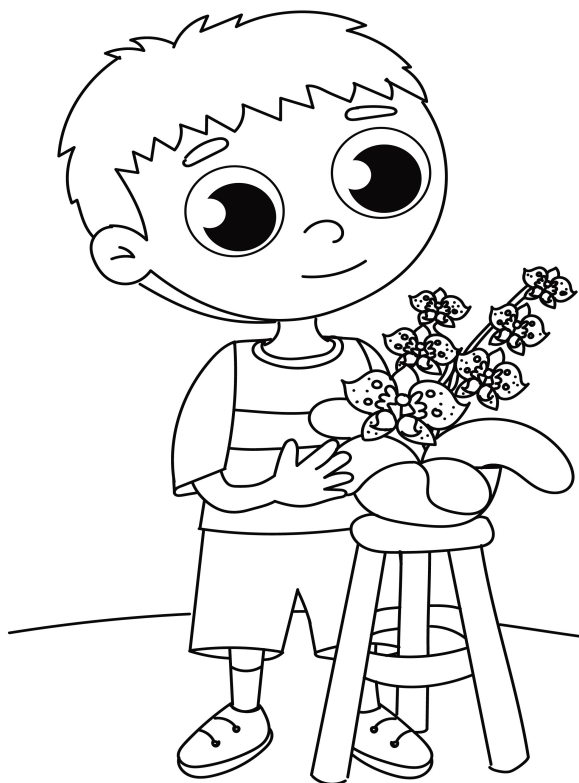
– Ти про орхідею? Стій! Куди побіг! – ненька гукнула вслід сину, який уже мчав у садок.

Лесик добіг до клумби й погукав:

– Метелику! Метелику! Я знайшов твою квітку!

Але ніхто не відповів. Хлопчик зітхнув і вирішив, що виростить вдома сад орхідей, і тоді метелик обов'язково до нього прилетить.

Міжнародний день

КОНЮШИНИ

Малюнок створено за
допомогою штучного інтелекту

Маленька Ладуся вважала, що сон – це так довго й нудно, що краще й не лягати. Вона ховалася під ковдрою і гралася.

– Доню, вилазь, – мама почала сердитися. – Годі вже, завтра рано вставати.

– Навіщо? – почувлося з-під ковдри.

– Бо ж свято.

– Яке таке свято? – кудлата голівка дівчинки висунулася назовні.

– Міжнародний день конюшини, – сказала мама перше, що спало на думку.

– А що треба робити на цьому святі?

– Ти лягай, а я розповім.

Мама присіла на краєчок ліжка. Ладуся вмостилася зручненько і приготувалася слухати. Мама почала вигадувати.

«Це сталося давно. Маленька ящірка грілася на сонечку й думала про смачних мух, яких вполює ввечері. Раптом до каменя підійшов хлопчик, у руках він тримав палицю.

– Ось тобі, зелена потворо! – замахнувся палицею на бідолашну ящірку.

На щастя, вона встигла втекти й забитися в щілину. Хлопчик покрутився біля каменя і пішов, а

ящірка засумувала.

– Зелена потвора, зелена потвора,
– повторювала ображено.

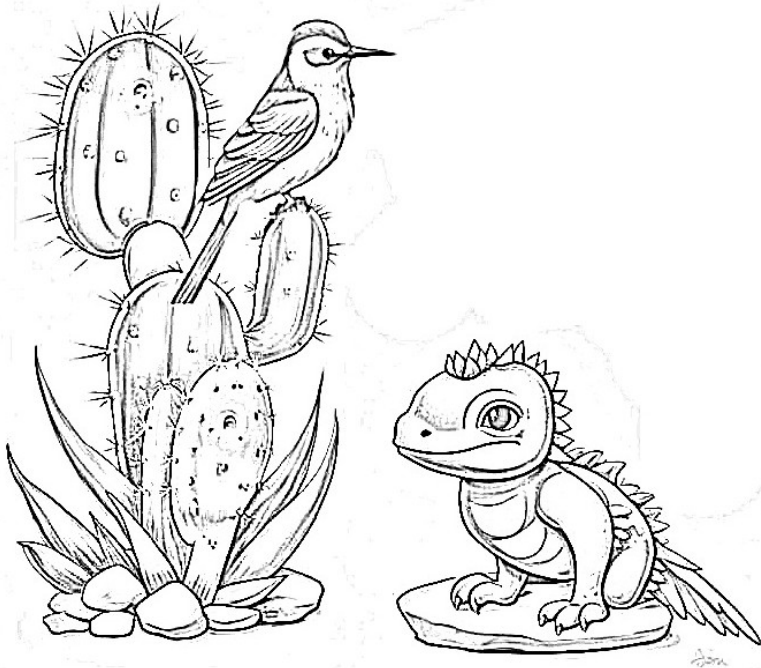
Її почув кактус, що ріс неподалік.

– Не сумуй, маленька, – промовив,
– я теж зелений і комусь можу
здаватися потворним.

– Мені вас так шкода, – сказала
ящірка й підбігла ближче.

– Ти добра, дякую. Хоча я,
зізнатися, зовсім не засмучуюся з того,
яким є. Он і яблука зелені, і трава, і очі
в очеретяного кота. А потворність –
вона у вчинках.

У цей момент до великої червоної
квітки, яка прикрашала вершечок
кактуса, підлетіла колібрі.

- Ого, які красуні Вас помічають!
- захоплено вигукнула ящірка.
- Так, бо я залюбки ділюся з ними нектаром; а це важливіше, ніж те, що я

зелений і колючий.

– Як гарно ви сказали! – промовила ящірка і, щаслива, побігла у своїх справах».

Мама зупинила розповідь. Вона намагалася додумати, чому ж завтра Міжнародний день конюшини. Проте Ладуся вже міцно спала. Ненька поправила ковдру, прибрала неслухняне волосся за вушко донечки й поцілувала її в щічку. Ніч довга, мама ще вигідає щось до ранку.

Зміст

1.	Книжкове дерево	3
2.	Загадковий жук	9
3.	Білочка й телефон	15
4.	Андрійко і монстр з телефону	18
5.	Марійчина колекція	22
6.	Лесик і Метелик	27
7.	Міжнародний день конюшини	33